

II. КҮҢЕЛЛЕ ИНЕ УЛ САКТАР.

Әсәһе сәләмәт сакта, кайһылай күңелле ине! Улар ял көндәрендә Дим буйына сыға торғайнылар. Иртәнсәк тымык урамдар буйлап селәүсен тултырылған калай банка тоткан һәм, мылтыклы һалдат һымак, кармак һаптарын иңбашына һалған Сәлих иң алдан бара; уның артынан бизрә күтәргән әсәһе килә; ә иң арттан, йокһоһ асылып етмәгән Рәшизәһе елкәһенә атландырып, атаһы атлай.

Өфө ултырған таузан һокланғыс күренеш асыла: тау астында Ағизел тын ғына ағып ята; уға һалынған ти-мер күпер аша, төтөнөн аҡ шарфтай елберләтеп, поезд сығып бара; күперҙән бер ни тиклем үрҙәрәк Ағизелгә тымык Дим килеп кушыла; ә йылға аръяғында күз иңләмәс яландар һәм урмандар. Тизерәк шул урман-дарға! Һәм Сәлих тау астына йүгереп төшөп китә.

Дим буйында улар балык тоталар, тәмле балык һур-паһы бешерәләр, һыу керәләр, комға ятып, қояшта жызыналар, туйғансы йоклайҙар һәм кисен генә, күз бәйләнер алдынан ғына, өйгә кайталар ине.

Ә хәҙер Сәлих бер кайза ла сыға алмай: ауырыу әсәһен, өс йәшлек һеңләһе Рәшизәһе қарар кеше юк.
(Х. Мохтар.)

Ә. и. 212-се бит